

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil gerne takke for hr. Arne Melchior's semantiske belæring om begrebet prostitution. Den fortolkning vil jeg huske og minde hr. Arne Melchior om, næste gang vi her i Folketinget har en socialpolitisk debat om prostituerede.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jamen jeg vil da gerne mindes om, hvad jeg har sagt ved denne eller andre lejligheder. Hvad er meningen med dét?

Nu tog fru Rønn Hornbech altså ordet én gang til, men hun svarede hverken på, om Venstre vil give afkald på direkte partistøtte eller indirekte partistøtte. Det synes jeg skal slås fast med et antal udråbstegn bagved.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Med hensyn til den partistøtte, man kan søge om, forstår jeg hr. Arne Melchior's spørgsmål sådan, at han mener, at jeg som ordfører for Venstre i Folketinget skal kunne svare på, om hundreder af Venstreforeninger over det ganske land vil modtage partistøtten.

Til det vil sige: Det bestemmer vi ikke i Venstres folketingsgruppe; det må foreningerne selv afgøre. Vi ønsker at leve af frivillige bidrag, men jeg forstår det sådan på debatten, der har været tidligere her i Folketinget og i dagspressen, at folketingsflertallet vil forhindre, at det kan lade sig gøre. Det er klart, at selv om vi forhindres i at få frivillige bidrag, lukker vi ikke partiet af den grund, og derfor vil det altså være helt op til de forskellige Venstreforeninger, om de vil modtage partistøtten.

Man skal ikke forvente, at vi lader andre partier sabotere vores arbejde, når man vil forhindre os i at få frivillige bidrag, og derfor vil jeg gætte på, at Venstres Landsorganisation og formentlig også mange andre foreninger vil være nødsaget til at ansøge om statsstøtte, når de ikke kan få pengene ad frivillig vej, fordi man har lovgivet imod det. Men jeg kan garantere for, at Venstre i Folketinget og Venstres ledelse og vores tillidsfolk i hele landet igen og igen vil fortælle borgerne, at vi synes, at det er en meget dårlig idé, at man tvinger et politisk parti til at modtage offentlig støtte.

Kim Behnke (FP):

Da loven om økonomisk støtte til de politiske partier blev vedtaget i 1986, blev der ved den lejlighed anstillet ganske mange betragtninger om, hvilken betydning det nu ville få for det demokratiske liv og virke i Danmark. De fleste af ordførerne for de partier, som støttede forslaget, lagde særlig vægt på, at det, at man nu gav denne støtte på ca. 30 mio. kr. om året, ville være et tigerspring ind i fremtiden, hvad angik den måde, de politiske partier kunne virke på.

Foretager vi i dag en bakspejlsbetragtning, må vi nok sige, at de mange flotte ord langtfra er blevet indfriet. I stedet har vi oplevet, at de 30 mio. kr. om året indgår som en helt almindelig del af partiernes finansiering af deres normale aktiviteter. Der er ikke tale om, at vælgerne er blevet særligt begunstiget af de 30 mio. kr. i retning af, at de politiske partier har ændret deres arbejdsmetoder og i højere grad har inddraget vælgerne i det arbejde, der foregår.

Vi stemte dengang imod forslaget. Det gjorde partiet VS også, og et par af medlemmerne af partiet Venstre stemte også imod forslaget.

Det er i dag blevet hævdet af hr. Torben Rechendorff, at vores lovforslag kun er stillet på nuværende tidspunkt, fordi der har været en offentlig debat. Det er langtfra tilfældet. Det er klart, at bemærkningerne er blevet justeret under indtryk af den offentlige debat, der har været; men forslaget som sådant er det tredje gang Fremskridtspartiet fremsætter, og det er nok ikke sidste gang, at vi fremsætter det, for vi mener fortsat, at det er forkert, at der afholdes disse udgifter til de politiske partier. Og hvorfor så det?

Fordi de politiske partier gerne skulle være uafhængige af statsmagten. I det øjeblik partitilskuddet bliver et meget væsentligt bidrag til de politiske partier, opstår der et afhængighedsforhold mellem de politiske partier og staten, og det er et afhængighedsforhold, som vi ikke bryder os om. Det bør være sådan, at de politiske partier kan virke frit, og uden at deres aktiviteter kræver statsfinansiering.

For Fremskridtspartiets vedkommende må vi konstatere, at vores parti eksisterede ganske udmærket indtil 1986, og det, at vi siden da på landsplan via en femkrone pr. folketingsstemme har fået ca. 1 mio. kr. om året, har ikke overhovedet ændret den måde, Fremskridtspartiet arbejder på. Hvis ikke den million kroner havde været der, var aktivitetsniveauet blot blevet tilrettet efter, at det så var medlemmerne, der måtte betale for aktiviteterne.